

Svědectví - Global Christian Leadership

Tuto osobní zkušenost sepisuji pro všechny, kteří se kdy dostali nebo v budoucnu dostanou do kontaktu s organizací Global Christian Leadership či jinou organizací založenou církví Sinčchondži.

Začátkem června 2017 jsem na náměstí Republiky v Praze čekala na svoji kamarádku. V davu lidí jsem viděla ženu, která mi byla nesmírně povědomá, ale nemohla jsem si vybavit její jméno, ani odkud ji znám. Žena šla ještě s jedním mladým mužem směrem ke mně. Už jsem jí chtěla oslovit „Ahoj“, když v tom ona prvně oslovila mě „Dobrý den, můžeme se vás na něco zeptat?“. Mluvila o tom, že s týmem lidí připravují muzikál, ve kterém vystupuje postava Elišky, kterou se snaží napsat na základě reálných názorů lidí. Předkládali mi různé situace, ve kterých se Eliška v příběhu nachází, a já měla odpovídat na to, jak bych se jako Eliška v takové situaci zachovala. Vzpomněla jsem si, že mi kdysi moji kamarádi křesťanští misionáři vyprávěli o podobné technice, kterou využívají k evangelizaci lidí na ulici. Z pozice křesťanky si v takových situacích připadám celkem bezpečně a suverénně. Proto mi nevadilo se s nimi chvíli bavit, zvláště když moje kamarádka stále nešla. Navíc myšlenka muzikálu se mi jako hudebníkovi velice líbila.

Moje odpovědi je zaujaly, a tak mě žena oslovila, jestli bych nebyla ochotná se s ní někdy v týdnu setkat a říct jí o sobě něco víc pro napsání postavy Elišky. Moc jsem nad tím nepřemýšlela, nepojala jsem žádné podezření, takže jsem svolila se schůzkou. Žena mi prozradila, že se jmenuje Ivana a že jsou oba i s mužem vedle ní z organizace Global Christian Leadership. Později jsem dedukcí a hledáním na facebooku zjistila, odkud Ivanu znám - z ICF (International Christian Fellowship) aneb z Kostela na lodi.

Během týdne mě Ivana kontaktovala a sešly jsme se v Palladiu. Ivana nepřišla s mladým mužem, ale s jinou ženou - s Martinou. Předpokládala jsem, že Global Christian Leadership (GCL) i ten muzikál jsou jakýmsi projektem ICF. Ivana ani Martina však o ICF vůbec nemluvily. Měla jsem tedy za to, že GCL je nějakou misijní organizací jako jsou Atleti v Akci, KAM, Josiah Venture apod. a že budou vedle GCL navštěvovat nějakou církev, která bude jejich duchovním domovem. Překvapilo mě ovšem (a zde jsem pojala první podezření), když jsem zjistila, že obě navštěvují pouze GCL, do žádné církve nechodí.

Během setkání s Martinou a Ivanou mluvila především Martina. Bylo znát, že je v GCL delší dobu. Martina se mě ptala na moje svědectví - jak jsem uvěřila, jestli je moje rodina věřící, jestli mám nějaké nejasnosti ve víře, na co bych se Boha zeptala, kdybych měla tu možnost apod. Byla jsem v odpovědích upřímná a zpětně si myslím, že jsem řekla víc věcí, než bylo nutno říkat „cizím lidem“. Na konci mi Martina nabídla, že na oplátku za poskytnuté informace, mi mohou poskytnout skrze jakýsi test osobnosti náhled do mého nitra a říct mi věci, které si asi ani neuvědomuji. Představila mi techniku LMT (Landscape Montagne Technique) - do vyznačeného prostoru na papíře jsem měla podle instrukcí nakreslit krajinu, ve které se budou objevovat určité objekty - strom, zvíře, hora, řeka, pole, dům apod. Smyslem je nepřemýšlet příliš nad kreslením a vyjádřit tak skrze obraz to, co skrývá mé nevědomí. Bylo čistě na mě, zda chci tuhle nabídku přijmout či ne. Mě ovšem na tom nepřipadalo nic špatného, myslela jsem, že se dozvím něco o svém skrytém potenciálu či tak něco, a tak jsem krajinu nakreslila. Martina si obrázek vzala a domluvily jsme se, kdy se potkáme, aby mi řekla výsledky.

Za několik dní jsem se opět setkala s Martinou. Tentokrát přišla již sama. Já jsem se těšila na výsledky mé kresby. To, co mi ale Martina ke kresbě řekla, mě ale příliš nepotěšilo. V té chvíli jsem o její interpretaci vůbec nepřemýšlela kriticky, ani jsem moc nemyslela na to, jestli je jako vystudovaná

sociální pracovnice oprávněná k interpretaci psychodiagnostiky nebo není. Začala mluvit o jednotlivých částech kresby, a co symbolizují. Neřekla snad jedinou pozitivní věc ohledně mé kresby, tedy ani nic pozitivního o mně. S některými jejími výklady jsem nesouhlasila a dala jsem jí to i najevo, ale překvapivě u mnohých se strefila (možná, že by takový výklad platil na většinu lidí). To mě nějak vnitřně ranilo. Až zpětně jsem si uvědomila, že aniž bych chtěla, tak jsme se najednou začaly bavit o spoustě osobních témat, o citlivých věcech, o kterých jsem na začátku neměla ani trochu představu, že se budeme bavit. Vnitřně jsem se najednou cítila vyčerpaná, ublížená a vycítila jsem příležitost na změnu.

Když skončila její interpretace, zeptala jsem se jí celkem dost návodně, jestli má pro mě řešení mých problémů. Zmínila se o kurzu, který GCL pořádá. Podle jejího popisu se jedná o kurz, ve kterém člověk roste skrze studium Bible a zároveň se skrze Bibli hledá. Záměrem kurzu má být „změna“. Člověk se schází jeden na jednoho s učitelem, který dá vždy nějakou lekci, a potom se o ní diskutuje. Schází se po kavárnách a lekce jsou zdarma. Zeptala se mě, jestli bych o to měla zájem. Řekla jsem, že ano. Řekla mi, že jsou teď nejspíš všichni velice vytížení, ale že zkusí někoho sehnat. Domluvily jsme se, že se příště opět sejdeme a dá mi vědět, kdo by byl můj učitelem.

Chvilí mi trvalo, než jsem zpracovala to, co mi skrze LMT Martina řekla. Nevěděla jsem navíc, s kým bych se o tom všem sdílela. Měla jsem trochu pocit studu někomu říct o tom, jak hloupě jsem důvěřovala cizímu člověku a nechala si něco namluvit. Nakonec jsem se o celém tom setkání svěřila kamarádce. Kamarádka mě uklidnila tím, že všichni máme spoustu problémů, že to je normální a přivedla mě na kritičtější myšlení - „důvěřuj, ale prověřuj“.

Ohledně LMT techniky, na internetu jsem zjistila, že se využívá v arteterapii a k diagnostice schizofrenie. Článků o této technice bylo velice málo, zdá se tedy, že patří spíše k méně známým či méně využívaným technikám.

Při příštím setkání mi Martina oznámila, že momentálně není žádný volný učitel, ale že mě nechce nechat bezprizorně, a tak že prozatím se se mnou bude scházet ona. Martina začala klást různé základní filosofické otázky - Co to je život? Jaký je Bůh? Proč lidé umírají? Jaký život pro nás Bůh chce? Některé tyto otázky byly pro mě jako pro křesťana zajímavé, protože jsem se nad nimi moc nezamýšlela. Martina mi na každou z těchto položených otázek nacházela přesné verše v Bibli. Tak jsme se dostaly k blahoslavenému muži v Žalmu 1. Rozebírala přirovnání stromu k našemu duchovnímu životu a k tomu, jak čerpat v našem duchovním životě - skrze Boží Slovo. Pro mě toto bylo velice dobré připomenutí toho, jak důležité je číst a studovat Bibli. Kvůli různým povinnostem jsem si totiž odvykla pravidelně číst Bibli.

Během dalšího setkání jsme se bavily o tom, proč je Bible pravdivá - podle GCL je to proto, že jsou v ní proroctví, která se naplňují. Zjistila jsem, že téma proroctví je podle ní nesmírně důležité. Diskutovaly jsme nad tím, proč je v Bibli právě 66 knih. Pak mluvila o tom, že když se Bible důkladně studuje, najde v ní člověk odpovědi na všechny otázky, které mu pokládá. Tím se dostala i k tématu knihy Zjevení. Zeptala se mě, jestli se u nás v církvi mluví o Ježíšově druhém příchodu nebo ani moc ne? Musela jsem popravdě říct, že si myslím, že se o Ježíšově druhém příchodu téměř vůbec nemluví. Důraz na knihu Zjevení a proroctví ve mně opět pojal určité podezření, ale zároveň jsem měla větší zvědavost zjistit, co GCL je zač. Martina na mě i přes všechny ty rozporuplné pocity působila důvěryhodně. Měla jsem pocit, že se o mě skutečně zajímá a že se jí můžu věřit.

Během našeho posledního setkání mi Martina oznámila, že má pro mě nového učitele. Je jím Korejec, kterému nikdo neřekne jeho korejským jménem, ale přezdívkou Jack. Je to prý mladý a velice žádaný

řečník, kterého zvou po celém světě, chytrý, vtipný aj. Ani se mě příliš neptala, zda s ním chci nebo nechci pokračovat, jen mi to oznámila.

Jack pochází z Jižní Koreje s křesťanské rodiny. Na první schůzku přišel oblečený jako by měl obchodní schůzku. Na většinu našich setkání chodil takto formálně oblečený. Studoval v Kanadě i v Bostnu. První setkání s Jackem na mě působilo velice formálně ve srovnání s Martinou. Měla jsem pocit, že mi chce hlavně předat nějaké učení a tím to pro něj končí. Myslím, že s ním Martina musela po našem prvním setkání mluvit, protože na druhém setkání byl Jack už mnohem neformálnější, uvolněnější a „lidštější“.

Zlomem v mém bádání ohledně GCL byl rozhovor s kamarádkou, která Ivanu osobně znala. Když jsem se jí zeptala na GCL, zjistila jsem, že GCL má na Ivanu spíš negativní než pozitivní dopad. Ivana byla naplno zapojená do služby v ICF. Po setkání s GCL začala ICF vidět negativně, kritizovala jej a nakonec z něj odešla. Také skončila s prací, ve které se jí dříve dařilo. Podle všeho má GCL negativní vliv také na Ivanino manželství. Toto zjištění ve mně utvrdilo předešlé negativní pocity. Začaly mě navíc zajímat otázky, proč GCL učí Bibli, a přitom nespolupracuje s žádnou konkrétní církví? Proč na webové stránce nejsou uvedeny žádné kontaktní údaje, vyznání víry, historie, adresa apod.? Proč na určité otázky jsem nedostala přímou odpověď? Začala jsem se ve svém okolí ptát na GCL, ale nikdo nic nevěděl, dokonce ani kamarádi - zahraniční misionáři. Rozhodla jsem se proto v setkáních s Jackem vytrvat, abych zjistila nějaká fakta, která by více ozřejmila, co GCL je zač, zda je to církev či není, zda je nebezpečná či není, v čem konkrétně se liší apod.

Jack začal ve svých lekcích od začátku - od tématu náboženství obecně a kdo napsal Bibli. Ptal se celkem jednoduché otázky a vždy si na ně uměl v Bibli najít odpověď. Verše sypal jeden za druhým a tvrdil mi, že se je neučí z paměti, ale že to z něj mluví „duch“. Určil pravidlo, že se ho můžu v průběhu ptát jakékoli otázky. Tím mi dal výsostné právo se ptát na cokoli, co mě zajímá ohledně GCL!

O GCL mluvil dost vágně, nekonkrétně. GCL pořádá i hromadné kurzy, které se konají na dvou místech v Praze - na Karlínském náměstí a na Palmovce. Vedle kurzů se Jack věnuje i pastorům konkrétních církví. Konkrétní jména mi ale neřekl. Onehdy se zmínil, jak Církev adventistů sedmého dne GCL propůjčila nějaké prostory ke konání jejich kurzů, podporu také měli od Hare Krišny.

Jack vyučuje „základy“ Bible, přesto nezmiňuje Boží milost, Boží spravedlnost, podstatu hříchu, proč Ježíš přišel apod. Mluví o dobrých a špatných lidech. Mluví o tom, jak farizeové byli ti špatní - nemluví o jejich srdci, ale o tom, jak špatně studovali Písma. Vyloženě řekl, že v naší době „nestačí jen věřit v Ježíše, musíme navíc studovat Bibli, abychom nepropásli Ježíšův druhý příchod“. Říká, že chodit do církve nestačí. Svým způsobem ostatní věřící obviňuje z toho, jak nestudují a neznají Bibli. Generalizuje, co většina církví a věřících dělají špatně. Přitom neuvádí žádný konkrétní případ, žádný důkaz z konkrétní církve, konkrétního člověka. Jack tvrdí, že Bible je zrcadlo, ve kterém člověk může zjistit, jaký je a jaký by měl být. Také tvrdí, že potřebujeme být napojeni víc na přírodu - stejně jako zvířata; hřích nás prý oddělil od našeho původního harmonického vztahu s přírodou. Některé Jackovy myšlenky mi připadaly ovlivněné asijskou filosofií, např. myšlenka sjednotit všechna náboženství pod jednoho Boha.

Nedostali jsme se k tématu Ducha Svatého, ale jednou toto téma načal a evidentně odmítá koncept Trojice. Mluvil dost o tom, že je velké množství duchů a někteří jsou na straně Boha, někteří na straně satana. Podle Jacka každý duch na Boží straně je duch svatý... Tento koncept ale blíže nedovysvětlil.

Odpovědi na otázku, z čeho je on placený nebo jak je GCL financovaná se snažil vyhnout. Odpovídal stylem, že se o něj Bůh vždy postará, že má všeho dostatek a že si s ničím nedělá starosti. Na konkrétní otázky mi ale přímou odpověď nedal.

Poslední setkání probíhalo na konci srpna. Jack odlítal zpět do Koreje. Oznámil mi, že mi příště představí někoho, kdo se mnou bude v lekcích pokračovat. Jelikož jsem měla asi 2 týdny před státnicemi, oznámila jsem Jackovi, že bych si chtěla dát pauzu, abych se mohla připravit na zkoušky. Argument státnic naprosto neakceptoval a naléhal na mě, abych se nadále scházela na lekce min. 2x týdně. Dát si pauzu pro něj absolutně nepřipadalo v úvahu. Vnímala jsem obrovský tlak, dokonce jsem si všimla, že se začal i fyzicky ke mně přibližovat. Já jsem si však stála za svým. Později začal s argumenty, abych toho na věčnosti nelitovala apod. Dosáhl pouze toho, že jsem mu slíbila, že o svém rozhodnutí budu ještě do příště přemýšlet (já ale měla jasno). Takovou reakci na odpor jsem opravdu nečekala.

Jack mě seznámil s další Korejkou, která má také svoji nekorejskou přezdívku - Jennifer. Představil mě jako „strong believer“ a „proud believer“. Jennifer mi vysvětlila smysl těchto individuálních setkání. Pro věřící je smyslem, aby se stali „more true believer“ a pro nevěřící je smyslem, aby se o Bohu dozvěděli. Jejimi slovy: „musíme porozumět tomu, kdo jsme v Bibli,“ říká, že jsme v Bibli a musíme opravdově otevřít oči, abychom to v Bibli viděli - jinak je Bible jen historií a tu nemůžeme aplikovat do našeho života. V Bibli je 66 knih a všechny mají prý totéž poselství. Když toto poselství v každé té knize nevidíme, pak bude těžké Bibli jako celku porozumět. S Jennifer jsem se víc nevíдалa.

V rámci svého hledání informací o GCL jsem oslovila také doc. Zdeňka Vojtíška. Od něj jsem se dozvěděla víc informací. Podle Vojtíška je GCL „*tzv. předvojová organizace, kterou vytvořila církev Sinčchondži k náboru mezi křesťany (což je její obvyklá strategie). Z hlediska křesťanství se jedná o heretické společenství, které založil korejský posel Ježíšův Man Hee Lee (*1931).*“

Vojtíšek také zaslal odkaz na článek, který napsal <http://www.dingir.cz/index.php?co=cislo/15/3> a poté ještě další <http://info.dingir.cz/2017/09/misie-cirkve-sincchondzi/> ve kterých popisuje církev Sinčchondži a její praktiky.